

CHƯƠNG IX

Mưa bão rồi cũng dứt, nước rút khỏi tỉnh lỵ từ bao giờ tôi không hay.

Những hôm đi thi qua vài con đường cây cối ngả nghiêng buồn thê thảm tôi cũng không đủ thì giờ chú ý tới. Khôi cũng ít nói chuyện với tôi, hai đứa thi khác trường. Tôi cũng không gặp Ân, chỉ gặp những đứa cùng lớp tỉnh cò thi cùng phòng. Rồi những ngày thi cũng qua trong mệt mỏi và lo âu. Tôi gầy bài toán hóa học một cách oan uổng nên không hy vọng nhiều. Sáng nay, một ngày mới. Tôi thức dậy và nhớ ra những ngày thi héo hon đã qua. Tôi có thể đứng bên cửa sổ nhìn ra hàng nhạc ngựa, nhìn thấy bóng mặt trời lên ửng đỏ một phía trời. Chuyến xe lửa đã vừa chạy qua xong, tiếng còi của nó như còn vang mãi trong buổi sáng rơi rắc những giọt sương mù chưa tan trên cây lá xanh biếc. Một ngày của đầu tuần lễ. Và hình như đã sang một tháng khác rồi. Tôi thành thoi dỗi lại trong trí nhớ, và thành thoi nghĩ một chút về ngày mai. Tôi không dưng dưng lăm, mà cũng không lo âu lăm với kỳ thi. Nếu tôi đậu thì lên lớp để sửa soạn cho một năm thi khác, rồi rời trường, rời tỉnh lỵ trầm lặng u buồn này để đi nơi khác. Nếu tôi rớt (dù sao cũng thấy nhói trong lòng một chút) có thể tôi sẽ ngồi lại lớp cũ một năm nữa. Cũng có thể rồi tôi chẳng đi đâu hết. Tôi ở đây, tỉnh lỵ nhỏ bé đầy tràn kỷ niệm này cho tới một ngày không còn ai, không còn người quen thuộc nào. Tôi nghĩ tới dì Hạnh và Thục. Dì Hạnh, có lẽ là người bỏ đi trước nhất.

Tôi xuống nhà, dì Hạnh đã lo xong bữa ăn sáng. Lúc tôi rửa mặt trong phòng tắm dì nói ở bên ngoài:

- Hôm nay Đông thành thoi rồi đó.

Tôi cười nhỏ, lắng nghe tiếng con chim nào hót trong khóm lá phía sau nhà. Tiếng chim trong như tiếng những giọt sương rơi. Dì Hạnh mở nhạc và nói lớn:

- Đông thích ăn gì ngày hôm nay?

- Dì cho ăn thứ nào cũng được.

- Hôm nay phải đãi Đông chứ. À, chiều nay bà giúp việc lên đây. Mai một mình có những bữa ăn đàng hoàng hơn.

- Dì nấu ăn cũng ngon chán.

- Dì đâu sánh được với bà giúp việc dì còn học ở bà ấy mà.

Tôi ra đứng trước mặt dì Hạnh cười:

- Để sửa soạn theo chồng hả?

Dì đỏ mặt:

- Đông cứ nhớ mãi một chuyện đó. Coi chừng sáng hôm nay Thục đến chơi đây, liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Tôi ngồi xuống ghế. Tôi và dì Hạnh ăn một bữa ăn sáng vui vẻ và thanh thoi nhất trong những ngày sau kỳ thi. Dì nói:

- Hôm nay mới thấy được mặt trời. Chắc một ngày đẹp.

Tôi nói:

- Hôm nay Khôi bao chúng ta đi cine. Ngon chưa?

- Bao giờ.

- Buổi chiều.

- Khôi hy vọng hơn Đông không?

- Khôi làm hoàn toàn cả, không gãy môn nào. Phải nói là Khôi nắm chắc mảnh bằng trong tay. Đông hy vọng năm mươi phần trăm. Coi như là tuyệt vọng.

- Như thế cũng có thể đỡ lắm chứ, điếm mấy môn kia bù qua.

- Đông chả chán đời đâu, dì đừng an ủi. Rớt hay đậu cũng chỉ thay đổi một chút thôi, dì ạ.

Tôi lấy phin ra khỏi ly để quậy cà phê. Hôm nay có cà phê mới, mùi thơm nghe thấy lạ. Dì Hạnh cười nói:

- Đông uống thử xem cà phê mới có ngon không?

Tôi uống thử một ngụm, khen:

- Ngon tuyệt, nghe mùi cũng biết ngon rồi.

- Đố Đông ở đâu đấy?

- Dì mua ngoài chợ chứ đâu?

- Sai, chợ Này không có cà phê ngon như vậy.

- Chứ ở đâu?

- Uống thêm vài ngụm nữa rồi cho nói thêm một lần nữa xem có đúng không?

Dì Hạnh cũng cho đường vào ly mình. Dì uống chậm chạp và nhìn tôi cười mỉm. Tôi uống thêm vài ngụm cà phê theo lời dì nhưng không đoán ra được cà phê ở đâu. Dì làm tôi bất ngờ:

- Thục mang tới đây.

- Thục.

- Thục có người quen đi Buôn Mê Thuật. Thục gửi mua và dành cho Đông cả ký lô, tha hồ mà uống tới chết.

- Thục tới đây bao giờ, dì?

- Chiều hôm qua, lúc Đông chưa về. Thục nói sáng nay có thể Thục sẽ tới chơi.

Tôi nhớ lại bức thư đã gửi cho Thục trước ngày thi. Bức thư tới hôm nay vẫn chưa được Thục trả lời. Tuy nhiên tình cảm của Thục đối với tôi cũng không có gì thay đổi. Thục thường tới đây chơi với dì Hạnh trong những hôm tôi đi thi, nhưng tôi chưa nghe Thục nói gì. Một sự im lặng làm tôi e dè.

- Thục cứ hỏi thăm Đông xem làm bài được không.
- Dì cứ bảo là cầm chắc cái rớt trong tay.
- Thục không tin.

Tôi cười, lên phòng thay quần áo với ý định ra phố xem gặp đứa nào để hỏi thăm Ân. Lúc trở xuống dì Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đông định đi đâu?
- Đi một vòng, lâu quá không đi phố.
- Đưa dì đi chợ luôn. Nhưng Đông về sớm nhé, sợ Thục sẽ tới trong lúc mình đi vắng đó.

Dì Hạnh sửa soạn, trong lúc tôi dắt xe ra ngoài cổng. Tôi đưa dì tới chợ và ra ngay quán cà phê của Thủy. Tôi gặp Phiến ở đây một cách bất ngờ. Phiến đang ngồi nói chuyện với Thủy, thấy tôi Phiến cũng ngạc nhiên. Phiến hỏi:

- Đông, đang nhắc về Đông đây. Thi thế nào?
- Rớt.
- Chưa có kết quả mà rớt nỗi gì.
- Làm bài không được thì rớt chứ đậu sao nổi.

Thủy nhìn tôi. Vẫn cái nhìn e dè như ngày nào. Phiến cười:

- Hai đứa định đi về quê chơi ít hôm. Tình lý bắt đầu có những ngày buồn thảm rồi đó.

- Máy cô cũng biết buồn nữa sao?
- Buồn muốn khóc được vậy.

Tôi ngồi xuống ghế. Thủy có vẻ buồn thật sự. Bây giờ Thủy đã biết rõ tình cảm giữa tôi và Thục. Thủy hỏi, một cách ngưng ngừng.

- Thục ra sao anh Đông?
- Lâu, tôi cũng không gặp Thục.
- Thủy cũng vậy, từ hôm bão vào tỉnh cho đến bây giờ.

Tôi châm điếu thuốc, mời lửa trong lúc hỏi Thủy:

- Thủy có vẻ buồn, định về quê thật à?

- Thật chứ, hai đứa đang bàn với nhau thì Đông tới.

Tôi cười:

- Có tôi tháp tùng theo không?

- Không, anh về quê rồi bỏ người đẹp lại cho ai. Thực giận tụi này chết.

- Đông đùa đó Thủy, xa làm sao được nhau, vắng một chút đã tưởng trái đất này đảo lộn ngay mà nói nghe gay go lắm.

Tôi nheo mắt bảo Phiến:

- Đừng tưởng suy bụng ta ra bụng người. Trưa nay Khôi tới nhà tôi đây. Chả hiểu hứng nổi gì anh chàng đòi bao tất cả đi cine.

- Chắc là hy vọng đậu.

- Ủ, Khôi làm cậu tú là cái chắc.

Phiến chớp mắt khi nghe nhắc tới Khôi. Tôi bỗng nhớ ra Ân. Tôi hỏi Phiến:

- Có gặp Ân không?

Phiến lắc nhẹ đầu. Thủy bỗng phá tan bầu không khí im lặng đang chực òa xuống khi tôi nhắc đến Ân:

- Hai người uống gì chứ, nói chuyện mãi sao?

Tôi lắc đầu cười:

- Mới uống ở nhà, ghé đây định hỏi thăm Ân. Không ngờ gặp cả Phiến. Lâu quá, cô biến đi đâu mất tiêu.

- Muốn tan thành bụi mà không được, đành phải sửa soạn biến khỏi tỉnh lỵ.

- Đi vài ngày thôi à?

- Có thể sẽ ở lâu hơn, hết mùa hè cũng nên.

- Phụng tàn hết rồi, sau cơn bão và trận lụt những con đường nó xơ xác quá.

- Cây lá cũng buồn như người, Đông nhỉ?

- Cần gặp Khôi không?

- Không.

Sau khi trả lời ngắn gọn, Phiến cúi mặt. Như thế Phiến cũng không biết Ân đi đâu. Tôi đoán kỳ thi này chắc Ân đã bỏ.

Thủy hỏi:

- Không uống gì thật à?

- Tôi về ngay đây, về quê nhớ khi lên có quà đấy nhé cô chủ quán?

Thủy gượng cười:

- Còn anh Đông đậu nhớ khao tụi này nhé, đừng quên.

Tôi nói với Phiến:

- Có thể Ân nó đã đi xa rồi.

Phiến thở nhẹ. Tôi bước ra khỏi quán đạp xe về nhà. Tôi quên không ghé chợ rước dì Hạnh, và dì cũng không dặn, về nhà tôi gặp Thục đang đứng trước cổng, vẻ lóng ngóng. Thục cựa:

- Đi chơi ghê há?

Tôi cười:

- Đưa dì Hạnh đi chợ, chứ bộ.

- Chứ không phải ghé cà phê Thủy?

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, sao Thục rành quá vậy?

- Sao không, nhỏ Hiền bảo thấy anh Đông ngồi với hai chị nào.

Tôi đáp nhanh:

- Đó là Thủy và Phiến, lâu quá mới gặp Phiến.

- Vui không?

- Đâu có nói chuyện lâu, phải về ngay vì sợ Thục tới. Thục tới lâu chưa?

Thục cong môi:

- Mới có nửa tiếng.

- Đừng nói xạo, người ta đi chưa đầy mười lăm phút mà bảo tới nửa tiếng rồi.

- Sao không đi luôn chiều rồi hẩn về. Thi xong vui quá nhỉ?

Tôi mở cổng, kêu Thục vào. Tôi nói nhỏ bên tai Thục.

- Trả lời thư chưa?

Thục nhăn mặt, làm bộ chưa nghe. Rồi Thục cười chạy luôn vào nhà. Tôi dắt xe vào.

Thục ngồi im trong ghế. Tôi tới đứng bên cạnh hỏi:

- Trả lời thư chưa, hồi hộp quá rồi đó.

Thục đỏ mặt, lắc đầu:

- Quên bức thư ấy rồi.

- Sao quên?

- Tại vì không có đọc hết.

- Sao không đọc hết?
- Đông viết kỳ thấy mô.

Thục cúi mặt giấu nụ cười của mình. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của Thục. Một lúc lâu Thục mới ngẩng lên hỏi:

- Bộ mong trả lời lắm hả?
- Viết thư, ai không mong được trả lời.

Thục rúc rích cười:

- Mai một đi, mấy hôm nay người ta phải dọn dẹp nhà cửa. Mãi đến hôm nay mới được rãnh. Này, ông già đã lấy bức thư rồi đó.

Tôi thót cả ruột:

- Để đâu mà ông lấy được?
- Để quên trong quyển vở trên bàn,
- Ông coi chưa?
- Không biết.
- Trời ơi, sao Thục vô ý quá vậy?
- Tại Đông để thư trong quyển vở rồi về không nói gì Thục đâu có biết. Vái trời cho ông già không đọc.
- Rồi có gì không?
- Ông im lặng, bình thường.

Tôi thở phào:

- Vậy chắc ông không có đọc. Thục làm Đông muốn thót trái tim ra ngoài.
- Mấy hôm người ta cũng lo muốn chết. Ăn ngủ không yên, lần sau có biên thư thì nói rõ trước khi về à.

Tôi nói gọn:

- Không biên thư nữa.
- Tại sao?
- Thục có trả lời đâu mà biên.
- Mai một trả lời.

Tôi âm ức, đè nặng những bước chân trên nền gạch. Thục ngồi chống hai đầu gối bung cảm ngộ tôi cười.

- Đông giận trông kỳ khôi lắm. Biết không?
- Không giận.
- Không giận mà mặt mày như sắp giết người tới nơi.

Tôi ngó Thục, tự nhiên tôi phì cười. Gương mặt nàng ngây thơ như gương mặt con búp bê. Sáng nay Thục mặc chiếc áo dài màu tím than, tóc cột bằng một mảnh vải màu có bông trắng lớn. Thục diện bằng một chiếc vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay xanh biếc. Mắt Thục mở lớn trêu tôi và nụ cười như một cơn gió mát rượi. Tôi tới gần Thục, đứng sau lưng nàng, Thục nói nhanh:

- Cắm hôn lên tóc người ta.

Nhưng tôi không nghe Thục. Tôi đã hôn. Mái tóc Thục thơm mùi bồ kết. Chắc Thục mới gội tóc hôm qua. Thục xô tôi đứng qua một bên, trợn mắt:

- Ai cho phép hôn tóc người ta, đã cấm rồi mà?
- Cái mùi thơm phức của hương bồ kết cho phép.
- Hôn một cái là chậm trả lời thư một ngày đó.
- Vậy cho hôn mười cái.

Tôi dọa làm Thục sợ, nàng nhảy qua ngai bên ghế khác. Và chúng tôi cứ rượt đuổi nhau khắp các ghế. Cuối cùng tôi dừng lại cười:

- Bây giờ không cần thư trả lời nữa, biết rồi.
- Biết cái gì?
- Thục đã chấp nhận.
- Đừng có nói ầu, chưa chấp nhận chuyện gì hết.

Tôi xòe bàn tay ra trước mặt Thục:

- Vậy trả chiếc hôn lúc nãy đây.

Thục đỏ mặt ngồi im. Tôi tới ngai xuống gần bên Thục. Tiếng thở của Thục nghe nhanh trong lồng ngực nàng. Tôi nhìn hai cánh mũi phập phồng của Thục, hai cánh mũi xinh xắn trên bờ môi tròn đầy, hình như lúc nào cũng bĩu ra. Thục ngó tôi:

- Cắm nhìn.
- Không nhìn sao biết người ta nhìn mà cắm.

Thục giận kêu “ừ” một tiếng trong miệng. Tôi nắm tay Thục vuốt ve những ngón tay thon mềm của nàng. Thục bàng hoàng nói:

- Coi chừng Hạnh về, Đông kỳ quá.
- Dì Hạnh đi chợ trưa lắm. Hôm nay chắc mua thức ăn nhiều.
- Ai cho Đông nắm tay
- Đôi mắt của Thục.
- Đôi mắt không biết nói.
- Nhưng một lúc nào đó đôi mắt nói, và biểu đồng tình.

- Đông xạo quá trời.

Mỗi lần Thục nói như thế nghĩa là nàng không cãi lại tôi nữa, nàng chịu thua. Nhưng tôi chỉ có thể nắm bàn tay Thục, nghe trái tim mình đập loạn như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Yêu Thục quá đỗi, tôi chỉ hôn lên mái tóc, hít lấy mùi hương bồ kết sau một ngày Thục gội đầu và nhìn Thục đỏ mặt mắc cỡ ngượng ngùng giấu đi. Tôi không dám ôm lấy Thục, dù chúng tôi ngồi gần nhau dù bờ vai Thục tròn, dáng ngồi nghiêng hẳn như sắp rơi vào vòng tay tôi. Cả hai đưa đều hiểu rằng tình yêu đã chín. Và lắng nghe mùa cây trái đang ướp ngọt trong hồn mình. Tôi không quên Thục còn đi học và chắc Thục không quên tôi vừa xong kỳ thi.

Tôi bỗng thở hắt, nói bên tai Thục:

- Những ngày thi nhớ Thục quá.

- Ai bắt nhớ.

- Đôi mắt Thục, nụ cười của Thục và mùi hương trên mái tóc.

Thục cười, đôi mắt chớp nhanh trong cái cúi đầu ngượng ngùng. Tôi nắm lấy cả hai bàn tay Thục áp trong hai bàn tay mình bóp chặt khiến Thục nhăn mặt đau đớn. Tôi nói nhanh:

- Anh yêu em.

Thục hoảng hốt rút bàn tay về, nhưng bàn tay còn lại bị tôi giữ chặt. Tôi nghe Thục thở mạnh hơn và quay mặt. Tôi bỗng can đảm choàng tay qua ôm lấy vai nàng kéo về phía tôi. Thục run rẩy chống cự và hoảng hốt nói:

- Đừng Đông ơi, Thục sợ lắm.

- Anh yêu em.

Thục gật đầu:

- Em biết, nhưng em sợ lắm. Em còn đi học.

- Nhắm mắt lại anh cho cái này.

Thục nhắm nghiền mắt lại, run rẩy trong vòng tay tôi. Gương mặt Thục bừng sáng rực rỡ. Tôi nâng cằm Thục lên khi Thục cúi mặt. Thục lắc đầu quày quặt nhưng tôi đã đặt nhanh lên bờ môi Thục một chiếc hôn. Khi buông Thục ra tôi thấy Thục khóc, những giọt nước mắt lăn dài xuống má Thục. Tôi lịm cả người. Tôi lau nước mắt cho Thục trong khi Thục vẫn nức lên từng tiếng ngán. Cả hai đều im lặng. Tôi vụng về không đỡ dành được Thục. Nàng không nói với tôi lời nào. Cho tới khi tiếng chuông gọi cổng reo lên. Tôi biết dì Hạnh về và chạy ra mở cửa.

Dì Hạnh xách một giỏ nặng đầy thức ăn, dì cười hỏi:

- Thục tới chưa?

Tôi gật đầu, ngượng ngùng đi bên cạnh dì. Hình như tôi lo ngại dì Hạnh sẽ biết tôi vừa hôn Thục. Tôi cố nói nhanh:

- Dì mua thức ăn nhiều quá.
- Hôm nay thức ăn rẻ, và phải cho Đông ăn bù những hôm vội vàng trong kỳ thi chứ.
- Còn dì thì sao, dì có vẻ gầy.
- Con gái gầy tốt hơn, dì cũng sợ mập vậy chứ bộ.

Thục hiện ra ở cửa, những giọt nước mắt biến mất. Nhưng tôi ngó thấy được vẻ không tự nhiên trên gương mặt Thục. Tôi lo dì Hạnh biết cử chỉ khác lạ nơi người bạn thân của mình. Nhưng dì Hạnh vẫn hồn nhiên như không để ý gì. Hai người nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi đứng bên ngoài thêm nhìn những cánh hoa còn sót lại sau cơn bão và mới nở trong vườn. Tôi bàng hoàng như vừa uống xong một cốc rượu mạnh. Thục bỗng bước ra đứng phía sau lưng tôi. Đợi tôi quay lại Thục dúi vào tay tôi một quyển tập rồi bước nhanh vào nhà. Tôi ngạc nhiên thấy một bức thư. Tôi sung sướng ngồi ngay xuống bậc thềm. Những trang giấy vỡ đầy chữ của Thục, những dòng chữ xinh xắn reo múa trước mắt tôi. Giấy thơm và chữ cũng thơm. Thục trả lời thư tôi bằng những ý nghĩ e dè nhưng tôi hiểu rằng Thục đã yêu tôi.

Thục làm tôi ngạc nhiên đến bàng hoàng. Bức thư Thục viết ngay sau khi nhận được thư tôi, nghĩa là trước những ngày thi của tôi nữa, thế mà Thục không chịu đưa, tôi hiểu Thục muốn những ngày thi của tôi qua đi, sợ làm tôi xúc động và bận rộn. Thục tuyệt vời quá, Thục ạ. Tôi đọc bức thư hai ba lần mà không thấy chán, tôi muốn thuộc luôn từng chữ, từng câu Thục viết, và sung sướng lịm người nhìn thấy làn cây xanh biếc vươn cao trong một bầu trời rự rỡ ánh nắng. Tôi mang thư Thục về phòng. Thục đứng một mình trên bao lon từ bao giờ. Thục nhìn tôi cười. Tôi nói:

- Thục xấu nhỉ?

Thục lại cười lớn. Tôi vào phòng ngồi nhìn Thục với tà áo tím bay trong gió sớm. Gió hình như cũng mang hương hoa ngoài đường vào, hương cỏ mật dưới vườn lên. Thục vào phòng cầm cây đàn tới đưa cho tôi. Thục nói:

- Hát cho em nghe một bài.
- Anh không biết hát.
- Lại xạo, Hạnh bảo anh hát hay lắm.
- Anh chỉ muốn nhìn em thôi. Thục ra đứng ngoài kia như lúc nãy cho anh nhìn.

Thục ngượng ngùng:

- Đừng có khôn, nhưng em xấu lắm nhìn một hồi rồi sẽ tìm ra những điểm xấu của em.

- Không có gì xấu khi hai người yêu thương nhau.
- Nhưng anh sẽ xấu nếu không hát cho em nghe.

Tôi cười:

- Chiu em, nhưng em nghe bài gì?
- Bài nào anh thích nhất.
- Lại ngồi đằng kia anh mới hát, có em trước mặt, anh không bao giờ hát được.

Thục mỉm cười đi vòng ra phía sau lưng tôi. Nàng ngồi xuống mép giường. Tôi dạo nhạc và hát bài, “Ngày đó chúng mình”.

Ngày đó có em đi nhẹ vào đời và mang theo ánh trăng sao đến với lời thơ nuối.

Ngày đó có anh mơ lại mộng ngời và se tơ kết tóc giam em vào lòng thôi...

Tôi bỗng ngừng lại hỏi Thục:

- Em có nghe tiếng reo của hàng nhạc ngựa ngoài kia không?

Thục mỉm cười, gật đầu. Tôi cười:

- Hàng nhạc ngựa hát hay hơn mình nhiều.
- Nhưng anh hát tiếp đi.

Tôi buông đàn, ngồi nhìn Thục:

- Không còn tiếng hát nào ý nghĩa nữa. Ngồi nhìn em thấy vui thú hơn.
- Em xấu lắm, phải không?
- Em đẹp nhất trần đời.

Câu nói có vẻ sáo rỗng nhưng tôi không tìm được câu nào ý nghĩa hơn như vậy. Thục ngượng quay mặt chỗ khác không dám nhìn tôi.

- Nhỏ Hiền nó nghi rồi đó.
- Tha hồ cho nó nghi. Nó biết cũng chả sao nữa chứ đừng nói nghi, em sợ à?
- Không đâu anh, nhưng kỳ lắm. Nó bắt nạt em về chuyện này hoài. Không quen với anh, sức mấy nó bắt nạt em được.

- Hôm nào kêu nhỏ ấy tới đây.

- Chi vậy?

- Anh nói chuyện.

Thục cười khúch khích:

- Chưa chi đã lên mặt, nó chả sợ anh đâu.
- Rồi sẽ sợ anh.

- Thôi, nó mới nghi ngờ thôi chứ chưa biết rõ. Thế mà đã hăm nói lại với ông già. Em đang lầy lòng nó đây.

Thục bồng hốt hoảng:

- Thôi, em xuống phụ làm cơm với Hạnh. À, Hạnh có nghi gì chưa anh?

- Biết rõ rồi chứ không có nghi.

- Tại anh hết, ngược với Hạnh chết.

- Di ấy cũng có “bồ” rồi chứ bộ.

- Ai thế? sao chả nghe Hạnh nói.

- Dấu đấy.

Thục thích thú chạy xuống nhà. Tôi cũng không biết mình phía như thế có đúng một phần nào không. Di Hạnh kín đáo ghê quá khó mà biết được. Tuy nhiên tôi đoán thế nào Di Hạnh cũng có bồ rồi. Một người con gái xinh đẹp như vậy phải có một mùa để nhan sắc mãi còn tươi. Tôi đi loanh quanh trong phòng. Chợt nhớ tới cái kệ sách của mình. Còn mấy ngăn sách chưa đem phơi được. Bây giờ trở đi là những ngày thanh thoi, tôi sẽ có dịp đọc sách. Những cuốn sách suốt một năm qua tôi chưa hề rờ tới. Tôi tới soạn lại một vài cuốn sách, bất ngờ thấy rơi ra những trang giấy vỡ. Tôi ngạc nhiên thấy nét chữ quen thuộc của Di Hạnh kẹp vào những trang sách đọc trong lúc nhàn rỗi rồi bỏ quên. Đó là những dòng nhật ký ghi vội không ngày tháng và không đầu không đuôi. Ở một trang tôi đọc được:

“Đông đã tới ở được ba tuần lễ

Căn nhà tự nhiên như có tiếng hát và những bông hoa ngoài vườn biết cười. Tôi cũng vừa nhận thấy mình biết mơ mộng. Kỳ lạ quá đôi mắt ấy, biết không? Hôm nay tôi cũng vừa tròn mười lăm tuổi Không ai biết, ngoài tôi”.

Một trang khác:

“Nói chuyện với Đông tới khuya, sợ ma quá mà cũng phải xuống nhà ngủ. Trời ơi khoảng hành lang vắng tanh và mưa lạnh buốt.

Những giọt cà phê chưa tan. Nó còn đọng đầu trong lòng.

Tôi sắp mười sáu tuổi. Lại có thêm một ngày sinh nhật không ai hay.

Buổi sáng ra vườn ngắt hoa hồng. Tôi muốn cho Đông một đóa hoa nhưng âm thầm thôi. Và tôi đã bỏ vào ngăn kéo bàn học của Đông.

Tôi vừa nghĩ tới tình yêu khi xem đến trang sách này.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm vào cơ thể tôi làm mạch máu tôi như tê dại hẳn.

Tôi bàng hoàng quá. Có phải tôi đã Y. Đông không?”

Chữ Yêu dì Hạnh đã viết tắt bằng một chữ Y. Tôi sững sờ cầm những trang giấy trong tay Người tôi như tê dại hẳn, mất hết phản ứng.

Thục bỗng lên đứng trước cửa phòng nói:

- Em về.

Tôi bảo:

- Chiều nay Khôi tới mời đi cine đấy.

- Chiều em sẽ ghé lại.

Tôi đưa Thục ra công. Nắng đã lên cao và bầu trời có nhiều mây trắng bay. Thục về rồi, khuất bóng áo Thục ở một ngã ba đường quen thuộc. Tôi vẫn còn đứng ngơ ngác với những dòng nhật ký cũ của dì Hạnh. Tôi không biết bây giờ ý nghĩa của dòng nhật ký ấy đã đổi khác chưa. Tiếng chim hót trên đỉnh cây, những cái hoa nhạc ngựa mới nở đỏ rực. Ở một góc đường xa tôi nhìn thấy cây phượng nào đó còn sót lại những bông đỏ ối. Con đường đó chắc Thục đang đi ngang qua. Tôi thấy có một cái gì ngượng ngập giữa tôi và dì Hạnh sau khi thấy được mảnh giấy kia. Dì kín đáo quá, phải chi tôi được đọc những dòng nhật ký ấy sớm hơn.

Dì Hạnh đi ra hỏi:

- Thục về rồi à?

Tôi gật đầu. Dì nói:

- Sao Thục về, tưởng Thục ở lại chơi trưa nay chứ. Bộ hai người giận nhau à?

- Chiều Thục trở qua.

- Đông đói bụng chưa?

- Đói.

- Vào ăn đi, dì dọn xong rồi. Đông làm sao thế?

Tôi lắc đầu, cười. Dì Hạnh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng tôi đã đọc được những dòng nhật ký ấy. Và biết đâu dì đã quên sau khi viết trong một lúc xúc động nào đó của một thời con gái. Dì nhắc tôi:

- Chiều nay bà giúp việc lên. Có bà chắc Đông thành thơi hơn. Đông có quyền đi chơi cả ngày.

- Từ trước tới giờ Đông vẫn đi chơi hoài như thế.

- Nhưng bây giờ khác. Đông có nhiều thì giờ hơn. Không phải coi nhà cho dì đi chợ nữa. Dì cũng thành thơi trong những ngày tới. Chúng ta đã quên mùa hè rồi.

- Dì không định đi với Thục về quê ngoại của Thục sao. Ít ra mùa hè vẫn còn mấy ngày. Đông gặp Phiến lúc sáng. Phiến và Thủy cũng sắp về quê nghỉ hè.

Dì Hạnh ngạc nhiên:

- Gặp Phiến, bây giờ Phiến ra sao?
- Buồn.
- Phiến yêu Khôi?
- Hình như vậy, còn Ân thì đi đâu mất hình như kỳ thi này nó bỏ.

Dì Hạnh thở nhẹ, hỏi tôi:

- Còn Đông không về quê.
- Không muốn về.
- Sao thế?
- Thấy đi đâu cũng buồn, thà ở đây với nỗi buồn của mình còn hơn. Nhưng có thể Đông sẽ về quê sau khi có kết quả.
- Đông mà buồn sao, tưởng Đông đang vui?

Bữa ăn tẻ nhạt vì người nào cũng im lặng. Tôi không biết nói gì với dì Hạnh. Và hôm nay dì Hạnh buồn như chưa bao giờ thấy dì buồn. Ăn xong tôi về phòng đốt những mảnh giấy của dì Hạnh viết. Tôi không thể để nó trong ngăn kéo. Tôi mong rằng dì Hạnh đã quên có một lần mình viết những dòng nhật ký như thế. Tôi ra đứng ngoài bao lon nhìn ra một khoảng trời rực nắng. Tĩnh lý vẫn bình lặng u buồn dưới màu xanh của cây, màu nâu của ngói và màu đỏ của những cây phượng già nua tàn tạ gần hết mùa hè. Những ngày chờ kết quả thi là những ngày thanh thoi nhất của học trò. Tôi lại càng thanh thoi hơn vì không quan tâm đến nó nữa. Nhưng tình cảm tôi lúc đó đã nặng xuống, mênh mông như một con sông. Tôi nghe có tiếng sóng vỗ trong lòng mình. Tiếng sóng khuya khoắt lặng buồn. Tôi bối rối thực sự trước tình cảm của dì Hạnh. Nếu nó vẫn còn nguyên vẹn như những dòng nhật ký có lẽ tôi cũng phải bỏ trường bỏ tĩnh lý mà đi như Ân. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Thục biết chuyện này. Và tôi mong hơn bao giờ hết, dì Hạnh sẽ đổi khác. Đồng thời tôi cũng buồn biết bao nhiêu khi nghĩ rằng từ bây giờ tôi đã mất Dì Hạnh. Hình như tôi cũng đã Y. dì trong tình yêu của Thục. Tôi bàng hoàng khi nghĩ ra điều đó. Tôi bỗng có ý định đi dạo một vòng tĩnh lý, qua những con đường phượng bay gần hết mùa hè. Tôi xuống nhà lấy xe đạp ra phố. Mùa hè ở đây buồn quá. Phượng tàn tạ bay, ve nỉ non kêu và tĩnh lý ngó man mác như một khúc sông dài.